

og straffer landene ved at pålægge dem bøder, så man er sikker på, at deres økonomi hurtigt kan bryde sammen.

Vi skal ikke knyttes til dette selvmordsprojekt, og det er dér, bekymringen kommer ind. Årsagen til, at vi har fremsat beslutningsforslaget, er, at vi ikke skal forpligte os til at følge eurolandene ud over skrænten. Vi skal ligesom Storbritannien og Norge kunne bevare vores egen valuta og vores egen mulighed for at føre økonomisk politik, finanspolitik, socialpolitik osv. efter min opfattelse efter den nordiske velfærdsmodel og ikke efter den tyske nedskæringsmodel. Det er det, der står på spil. Det er det, der er det konkrete indhold i det.

Og det er det, hr. Stavad talte uden om, for hr. Stavad sagde jo ganske vist, at han vil respektere den danske undtagelse, men han sagde ikke, at han ville lægge begrænsninger på, hvilke forpligtelser økonomiministeren må påtage sig i forbindelse med en aftale med Frankrig og Tyskland.

Da kom hr. Ole Stavad ikke med nogen garantier, heller ikke om, at der ikke ville blive tale om nye forpligtelser, som befolkningen ikke har godkendt ved folkeafstemningen den 18. maj 1993.

De stærkt polemiske bemærkninger fra Venstre og De Konservative og forsøgene fra regeringspartierne side på ligesom at feje problemstillingen til side dækker kun over én ting, nemlig at man her står med et pinligt og ubehageligt problem, som man ikke ønsker at diskutere med befolkningen, og derfor skal Enhedslistens forslag kules ned. Det er det, der ligger i den reaktion, man har mødt forslaget her med. Men det bliver ikke kulet ned; det kan jeg berolige hr. Ole Stavad og ministeren og alle de andre, der har harceleret over forslaget, med – uanset om de har sagt, at det kom for tidligt, som fru Elisabeth Arnold sagde, eller for sent, som SF sagde. Det bliver ikke kulet ned, for vi fortsætter arbejdet sammen med dem i udvalget, der vil have afklaret, hvad det er, regeringen nu vil til at lave aftaler med Frankrig og Tyskland om. Jeg kan sige, at det bekymrer mig dybt, især fordi man ikke vil formulere et præcist mandat med hensyn til de forpligtelser, man har tænkt sig, at Danmark skal påtage sig.

Så en bemærkning til fru Elisabeth Arnold: Jeg er selvfølgelig ganske klar over, at man normalt ikke kræver forhandlingsmandat forud for uformelle ministermøder, for på uformelle ministermøder må der jo ikke besluttes noget.

Problemet er bare, at når man fører de afgørende forhandlinger på uformelle ministermøder, kan vi ikke bare sidde og se på, at der træffes reelle aftaler – ganske vist ikke officielt, for det må man jo ikke. Men skulle vi afstå fra at kræve forhandlingsmandat, ville man med rette kunne sige, at vi havde svigtet vores forpligtelser, hvis vi tillod, at regeringen tog til Bruxelles og deltog i uformelle møder, der reelt er beslutningsdygtige; det er jo det, der er problemet.

Og derfor skal man ikke komme og sige til os, at det er os, der gør noget forkert, fordi vi gerne vil have papirerne i orden og have grundlaget i orden. Næh, fru Elisabeth Arnold skulle snarere drage den konklusion, at vi skal have standset denne praksis med, at man aftaler reelle ting på uformelle møder og så holder et formelt møde bagefter, hvor man sætter gummitemplet på det, man allerede har aftalt i forvejen. Hvis der er et problem her, er problemet, at man holder uformelle ministermøder, som man giver udseende af ikke betyder noget, og hvor man derfor ikke behøver noget mandat, men hvor man alligevel beslutter de reelle ting.

Så skal jeg slutte med en bemærkning til de borgerlige ordførere: Jeg er ked af, at man reagerer så polemisk, for jeg synes, at Venstre, De Konservative og Enhedslisten i virkeligheden kunne have en god og saglig diskussion, hvis man ønskede det fra V's og K's side. Jeg vil gerne indbyde til, at vi også uden for dette hus kan få en saglig diskussion om, hvilken binding Danmark skal have til euroen. Det er da et væsentligt spørgsmål, og det er det spørgsmål, den diskussion, Enhedslisten rejser her. Så i stedet for at komme med bemærkninger om nærmest landsskadelig virksomhed, og jeg ved ikke hvad, skulle Venstre og De Konservative tage handsken op og gå ud og diskutere indholdet i det projekt med unionsmodstanderne. Det er blot en opfordring til at droppe polemikken og komme tilbage til en saglig diskussion.

Den allersidste bemærkning skal være om artikel 235. Vi må konstatere, at ministeren har fået mandat til at bruge gummiparagraffen inden for dette område, der er så præcist beskrevet i Traktaten, som det overhovedet kan lade sig gøre, og hvor en anvendelse af artikel 235 derfor må være uden noget som helst juridisk grundlag. Det har andre også bemærket, og det er jeg glad for.

Spørgsmålet om brugen af artikel 235 vil blive afgjort i forbindelse med den retssag, der kører lige nu; men sagens udfald har man ikke ønsket